

K. BROMBERG

Lažna
VEZA

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

K. Bromberg

FAKING IT

Copyright © 2019. FAKING IT by K. Bromberg

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ljubav dolazi neočekivano.
Retko kad je lepa.
Obično donosi zbrku i kaos.
Staviće na probu vaš karakter, ćud i narav, sposobnost
da postizete kompromise, vašu sebičnost...
I nesebičnost.
Ali ako ode,
ako ste spremni da se borite za nju...
Onda вреди rizikovati čak i po cenu da vam srce bude
slomljeno.

– Rorki

Jedan

Harlou

IEVO GA.

Znate taj tip. Samoživci, bahati kretenci koji se guraju da uđu u pun lift i pomera ljude tako da vi završite pribijeni u ćošku. Koji se previše glasno obraća sagovorniku preko telefona da svi budu svesni njegovog prisustva iako ga je nemoguće ignorisati pošto je dvadeset peti čovek u liftu predviđenom za dvadeset četvoro.

„Bravo, baš si dobro to obavio“, glas sa australijskim akcentom praskao je iznad glava sabijenih ljudi. Svi smo ustuknuli kad je zamahao rukom, gestikulirajući. „Ali družite moj, ona se prosto ne uklapa. Naravno možemo... znaš već, ali u nekom trenutku, potrebno je uključiti i mozak, ono što ima u glavi postaje važan faktor u toj kombinaciji.“ Baritonski smeh. „Nemaš pojma... ali da... sve zajedno to je budalaština. Niko ne veruje da oni koje možeš da upoznaš na tom sajtu, žele nešto više od seksa... svaki smisao gubi se onog trena kad pređeš na sledeću stranicu, na sledeći profil.“

Zakolutala sam očima. Ljudi oko mene nelagodno su se promeškoli. Zurila sam u njegovu temu. I nakratko sam videla crne trepavice i naprašnost dan starih čekinja bradice kad je okrenuo glavu na delić sekunde.

Završila sam sa đokicama. Ne sa đokama – one definitivno nečemu i služe – već sa kretenima. Momcima koji misle da su previše dobri za sve. Koji misle da su zaslužili romantičan sastanak ako vam pridrže vrata... ili ako urade nešto slično, nije ni bitno, to se ionako više ne dešava. Nema više lepih manira, kavaljerstvo je mrtvo.

Ovaj momak misli da je ceo svet njegov. Ne mari što ima još ljudi u liftu. Hoće da svi znamo koliko je sjajan, divan i krasan iako verovatno i dalje živi sa mamom.

Izgleda da u poslednje vreme to važi za previše muškaraca.

Oh, da, zovem se Harlou Niks... manekenka i model koja pokušava da nađe svoje mesto u ovom velikom, zlom svetu.

I eto tu moja priča počinje... pustiću vas sad da na miru ostalo pročitate sami.

SRANJE. “BACILA SAM POGLED NA UMRLJANO MASTILO I na papir na kojem sam zapisala gde treba da se javim na razgovor za posao. Zaškiljila sam i pokušala da odgonetnem broj kancelarije: trista trinaest ili trista osamnaest.

Trinaest. Probaću sa trinaest.

Ili je možda ipak osamnaest?

Sa dubokim uzdahom spustila sam ruku na kvaku kancelarije trista trinaest baš kad su se vrata otvorila.

„Dobro je. Stigli ste.“

Digla sam pogled zatečeno samo da bih videla arogantnog Australijanca iz lifta sa nestrpljivim izrazom lica. Iziritiranost mu je obojila glas. Izgledao mi je poznato, ali nisam mogla da se setim odakle, pa sam to pripisala zajedničkoj vožnji liftom.

„Da. Zdravo. Došla sam na...“

„Kasnite. Smadž je još pre pola sata trebalo da izađe napolje. Plaćam vas za ažurnost.“

„Čekajte. Ne. Nisam...“

I pre no što sam se snašla, tutnut mi je u ruku povodac na čijem drugom kraju je bio veoma uzbuđeni buldog. Šmrknuo je i poleteo hodnikom pre no što sam stigla da stegnem povodac.

Uhvaćena nespremna na razne načine – vrata su mi se zalupila pred nosom, pas je jurio hodnikom – trebalo mi je tren-dva da se povratim. Instinkti su mi rekli da potrčim za psom. Ne mogu da ga pustim da pobjegne.

„Smadže!“, pozvala sam oštrim šapatom dok sam pokušavala da ga stignem u visokim potpeticama koje se ne ponašaju dobro na velikim brzinama. *Smadž?* Kakvo je to ime?

Ali jurila sam ga. Ne zato što sam to želela već zato što je to bilo ispravno bez obzira da li me je njegov vlasnik pobrkao sa devojkom koja mu šeta psa.

Trebala mi je čitava večnost da sabijem u čošak malog gada. Bio je sav u šmrktanju i migoljenju, sa najslađom ružnom njuškom na svetu.

To jest dok nije ponovo krenuo da beži.

Dala sam sve od sebe da ne padnem kad mi se štikla zaplela o tepih. Čula sam kako je nešto puklo. Svaka žena u visokim potpeticama zna šta taj zvuk znači i zgrči se još i pre no što pogleda nadole.

Štikla mi se odlomila.

A čeka me razgovor za posao.

Podigla sam cipelu i pokušala da štiklu vratim na mesto – visila je na nekoliko razvučenih niti lepka – ali znala sam da će otpasti ako stanem na nju.

Naravno da mi se to desilo.

Ne bi trebalo ni da se čudim.

Zaključivši da mogu da stojim na vrhovima prstiju i da glumim da je sa potpeticom sve u redu kad odem na razgovor za posao, skinula sam je. Škrgućući zubima sa povocem u rukama, uhvatila me je panika kad sam pogledala na sat, ali bilo je nemoguće naterati proketo kuće da se pomakne. Još nekoliko minuta prošlo je pre no što sam konačno uspela da pomerim tvrdoglavog Smadža. Uz mnogo nagovaranja, odšepala sam s njim do kancelarije.

Prednja prostorija kancelarijskog prostora bila je prazna kad sam otvorila vrata. Sve je bilo u elegantnim, svedenim linijama i tamnom drvetu. Desno se nalazila kancelarija u kojoj je očigledno obično neko sedeo ali u tom trenutku bila je prazna, a videla sam i korpu sa čebencetom za psa između stolica u čekaonici s moje leve strane. Smadž je odgegao do korpe i raskomotio se kao da je kod svoje kuće.

„Hej, ima li koga?“, pozvala sam a u istom trenutku zazvonio je smeh iza odškrnutih vrata ispred mene.

„Bilo je dobro. Bila je odlična. Možda se vratim na još jednu turu“, rekao je kroz smeh arogantni Australijanac sasvim u skladu sa nadimkom koji sam mu dala.

„Nikad se ne vraćaj po još. To sve zakomplikuje“, javio se duboki muški glas bez akcenta. Zvučalo je kao da dolazi sa zvučnika.

„Nemilosrdan si.“

„Dobro si me podučio.“

„Slušaj“, rekao je arogantni Australijanac, „bez obzira kako ćemo to odigrati, neophodno je da izgleda kao da sam prošao kroz čitav spektar ponuđenog, kroz celu lepezu mogućnosti.“

„Trebalo da stekne utisak da si našao ljubav preko tog sravnja?“, drugi glas upitao je uz kikot.

„Džek, volim te, ti si mi najbolji prijatelj, ali sjebaćeš mi to ako ne budeš glumio da možeš da držiš đokicu pod kontrolom.“

„Ko mi kaže“, rekao je Džek dok sam se premeštala s noge na nogu. Iznenada mi je bilo neprijatno što slušam taj razgovor. „Mislim, nudiš zgodne piliće na poslužavniku a očekuješ da ih ne probam?“

„One su na serveru, u bazi podataka, a ne na poslužavniku. I to je sajt za upoznavanje, a ne agencija za poslovnu pratnju. Postarajmo se da pazimo šta pričamo kad se javi Robert.“

„Pravo si obeshrabrenje, Zejne.“ *Arogantni Australijanac sada je dobio i ime.* „I hoćeš da mi kažeš da nisi uživao u prednostima svog novog poslovnog poduhvata?“

„U njima se bolje uživa sa strane i diskretno. Osim toga... ljubav? Ma, hajde, pa o meni pričamo.“ Prava premija. Dobro sam ga procenila u liftu. „Vidi, Džek, važno mi je da se Robert uključi u ovaj posao. Nije stvar toliko u novcu – kapital imam – ali potrebe su mi njegove veze da ovo lansiram kako treba. Sa njegovom radnom biografijom i iskustvom, on je pravi čovek za mene. Osim toga, rekao mi je da je zaljubljen u tu platformu, da ima velika planove i da zna kako da je plasira. Neuspeh nije opcija.“

„Onda nemoj da zajebeš.“ Džek se sarkastično nasmejao, a Zejnov uzdah kazao mi je da te reči nije dočekaao dobrodošlicom.

„Da, nisam to ni planirao.“ Stolica je zaškripala. Vrata ormana su se zatvorila. Osećala sam se kao voajer. Da li da odem a da mu ne kažem da sam vratila psa? Da sačekam?

„Slušaj, sad bez sve šale, Robert je ludo zaljubljen u ljubav. Žena mu je umrla prošle godine od raka. Živeli su ljubav kao iz bajke. Šezdeset godina braka. Bili su zajedno još od srednje škole. Savršen par, savršen brak.“

„Znači, ne kapira nas?“ Džek je upitao. Obojica su se nasmejali.

„Ne... ljubav je sranje.“

„Kaže čovek koji je zaljubljen u sebe.“

Pogodak pravo u centar.

„Guzice.“

„Seronjo“, rekao je to kao da se radilo o uobičajenoj razmeni ljubavnosti.

„Učini mi uslugu, Džeko“, rekao je Zejn sada ozbiljnim glasom.

„Sve za tebe.“

„Ovo mora da profunkcioniše. Važnije mi je nego što misliš. Pomogao si mi na početku. Otad skačem kroz zapaljene obruče da dokažem Robertu da je ovo kompanija koju treba da podrži. Čak sam mu obećao da ću na audicijama napraviti uži izbor od pet kandidatkinja za portparolku tako da može da pomogne u donošenju konačne odluke na zabavi u petak.“

„Težak zadatak. Moraš li da ispipaš i oceniš kandidatkinje u svim aspektima njihovog predstavljanja?“, upitao je Džek.

Zejnov smeh odbio se od zidova. Zakolutila sam očima. Mora se voleti ta muška razmetljivost. „Nema pipanja, drži ga zakopčanog i nemoj to da mi sjebeš. Robert je već rekao da misli kako nisam dovoljno predan i posvećen da bih valjano vodio kompaniju. Moram da mu dokažem da nije u pravu.“

„Da, da, čuo sam te.“

A i ja sam dovoljno čula. A što je još gore, izgubila sam pojam o vremenu dok sam slušala dva kretena.

A onda mi je sinulo. Koliko dugo sam tu stajala? Koliko vremena sam provela, prateći kako naduvavaju ego? Kad sam pogledala na sat, izbezumila sam se.

Moj razgovor za posao.

U trenu sam zaboravila da bi bilo lepo očitati bukvicu Zejnu što veruje da je svaka žena koju sretne tu da ispuni njegove želje i prohteve. Setila sam se praznog tekućeg računava u banci i razgovora za posao koji me čeka u kancelariji trista osamnaest.

Bacila sam povodac na sto, izjurila iz kancelarije, trudeći se da poravnam odeću koliko god je to moguće, da otremem pseće dlake i obrišem fleke od bala.

Ostala sam bez daha kad sam zabola štiklu, naglavačke uletela kroz vrata kancelarije trista osamnaest i ćopajući prišla prijemnom stolu.

„Dobar dan, ja sam Harlou Niks. Imala sam zakazan sastanak u jedanaest za mesto sekretarice. Sa...“ Krenula sam da kopam po torbici za odštampanim imejlom sa imenom osobe s kojom sam imala zakazan razgovor za posao. Potpuno svesna da izgledam kao haos na dve noge koji ne bih zaposlila da sam na njenom mestu, spustila sam ruke i podarila joj najiskreniji osmeh. „Izvinite. Izgleda da sam izgubila ceduljicu kad sam izlazila iz lifta. Imala sam sastanak u jedanaest sa...“

„Sada je tačno jedanaest i pet.“ Izvila je obrvu i digla nos, rekavši mi time da odbija moju ponudu. „Imamo strogo načelo

da oni koji ne dođu na razgovor u zakazano vreme sasvim sigurno ne zaslužuju da ih zaposlimo. Raspored se mora poštovati. Vreme je svima dragoceno.“

Zurila sam u nju ojađeno. Suze su zapretile i rekla sam sebi da usporim. „Razumem“, kazala sam što sam mirnije mogla i počela da prebacujem težinu tela na slomljenu štiklu. „Pomagala sam čoveku u hodniku da pronađe svog psa. To mi je oduzelo vreme. Zbog toga sam zakasnila.“ Mrzela sam što zvuči kao da molim.

„Nema izuzetaka.“

„Stvarno mi je potreban taj posao.“ Bacila sam ponos kroz prozor i preklinjala.

„Trebalo je da mislite o tome pre no što ste zakasnili.“

Suze su mi plivale u očima. dok sam zurla u nju i njeno hladno srce. Nonšalantno se vratila kuckanju po tastaturi računara kao da ne stojim pred njom i nemo vrištim da su mi se računi nagomilali do plafona, da me sreća na prati u poslednje vreme.

Ostala sam tu još nekoliko trenutaka duže kao da će se predomisliti. A onda sam krenula ka vratima. Porazena jer se tako moj život odvija ovih dana i iznervirana jer sam samo htela da učinim dobro delo, da pomognem kretenu sa kućetom. Skinula sam cipele. Stajala sam bosa u hodniku na šestom spratu i pritiskala prstima oči da se oduprem suzama jada.

Pomislila sam na gomilu računa na svom stolu. Na tekući račun u banci i njegovu krhku izbalansiranost koju sam lepo istapacirala poslednjim manekenskim poslom i sumom za koju sam verovala da će mi potrajati do sledećeg posla... ali taj sledeći posao nikako nije dolazio. Moj agent tvrdio je da će snimanje kataloga *Viktorija sikreta* popločati moj put do uspeha, ali i dalje sam bila u trnju i korovu pored puta.

Stvarno mi je potreban posao.

Opirala sam se suzama. Osećanju bespomoćnosti. Saznanju da ću možda morati da se odrekнем svog sna.

Tri

Harlou

ATU SI.“
Iz samosažaljenja prenuo me je niko drugi do arogantni Australijanac, koji ga je i izazvao.

„Ti“, zaškrgutala sam zubima, ispljunula sav otrov i uperila cipelama u njega.

„Ja?“, upitao je, uputivši se lagano hodnikom u mom pravcu. Njegove zelene oči plamtele su od besa. „Pa, zar se tako šeta pas? Smadž se popišao svud po kancelariji. Da li si ga uopšte izvela napolje? Ili si bila previše zauzeta postavljanjem slika i slanjem poruka na *Snepčetu* pa si zaboravila jedinu stvar koju je trebalo da uradiš? Nije ni bitno više. Otpuštena si.“

„Otpuštena sam?“ Zavrištala sam na njega, ne mareći što remetim mir i disciplinovano obavljanje redovnih poslova u finim, malim kancelarijama oko nas. „Otpuštena? Kako se osećaš kao dobitnik nagrade za arogantnu guzicu godine?“

„Arogantan? Zašto sam ja arogantan kad si ti uprskala stvar?“

„Ništa ja nisam uprskala! Nisam došla ovamo da ti prošetam psa. Nemam nikakve veze sa tobom. Ona koja ti šeta psa, verovatno je dala otkaz, što bih i ja uradila da radim za takvog

kretena. Da li je normalno što prosto pretpostavljaš da je svaka žena tu da ispunjava tvoje prohteve, da skače na svaki tvoj mig?“ Zakoračila sam ka njemu i samo što nisam zarezala. „Evo novosti za tebe, Zejne: niko ne voli takve momke.“

Usprotivilo mi se njegovo cerekanje. „Oh, vole me.“ Mrzela sam što je njegov nadmen osmeh šarmantan isto koliko i njegov glas.

„Ne, ne vole te. Nije ni čudo što si loš u ljubavi.“

„Ko to kaže?“ upitao je, a ja sam shvatila da sam se odala. Upravo sam mu otkrila da sam prisluškiivala njegov razgovor.

„Oh.“ Zamahala sam rukama u podrugljivom užasu. „Ne daj bože da taj tvoj ogromni ego primi udarac.“

„Samo mi zavidiš.“

Frknula sam. „Nimalo.“

„Osim toga, ljubav je glupa emocija, isfabrikovana da bi definisala odnose.“

„Ljubav je glupa emocija samo kad imaš posla sa kretenom kakav si ti.“

Zejn je iskosio glavu i prekrstio ruke na grudima. „Jel' tako?“ upitao je dok mu se nakrivljen kez neverice i zabavljenosti širio licem.

„Jeste.“ Klimnula sam glavom da to naglasim, više nego iznervirana što mu je moj bes zabavan.

„Molim te, nastavi. Voleo bih da čujem još tvog rasuđivanja.“

Znam da je trebalo da odem jer mi se sad i doslovno s visoka obraćao pošto sam bez cipela bila dobrih sedam santimetara niža. Trebalo je da mu okrenem leđa i da odšetam bosa hodnikom, da uđem u lift, jer ga sasvim sigurno nimalo nije bilo briga šta ja mislim.

Ali nisam mogla da nađem u sebi volje da to uradim.

Nešto u vezi sa njim – nadmen izraz lica, način na koji je pričao preko telefona, kako je bio prokletu zgodan i pored toga što mi je bio mrzak – nateralo me je da ostanem i da mu kažem šta mislim.

„Moja rasuđivanje? Kao što je recimo to da ti misliš da si mnogo bolji nego što jesi?“ Otpuhnula sam, podbočila se, stavivši ruke na kukove, i zbog toga mi je torbica skliznula sa ramena. I naravno, umesto da zračim čvrstinom, izgledala sam kao idiot sa kaišem oko lakta i torbicom koja se njihala blizu poda.

„Kaže bosonoga žena i pokazuje mi svoje cipele.“

„Slomila sam štiklu zbog tvog psa.“ Zaškrgutala sam zubima. „Ili pre zbog toga što si bio previše neuviđavan da odvojiš nekoliko trenutaka i da mi se obratiš kao ljudskom biću.“

„Sad sam još kriv i što si slomila štiklu“, rekao je kroz smeh. „Da li mi je promaklo kako tvoj izbor obuće i moj stav o ljubavi idu ruku podruku?“

„Da.“ Šmrknula sam sa gađenjem. „Jer se sve svodi na previsoko mišljenje koje imaš o sebi.“

„Zanimljivo, to mi je i bivša devojka rekla.“

„Otuda i jeste bivša.“

„Otuda?“ rekao je sa podrugljivim kežom.

„Da, otuda.“ Primakla sam mu se za korak. „Ovo nije australijski restoran sa roštiljem. I ne rveš se sa krokodilima, Dandi. Pa, zato...“

„Ne rvem se sa krokodilima?“

„Ne, zato prestani da se ponašaš kao da ne znaš za pristojnost i lepe manire. Žene zaslužuju lepe manire. Žene zaslužuju poštovanje. Zaslužuju da...“

Prekinuli su me njegov smeh i devojka koja je prolazila pored nas hodnikom. Pogledi su im se sreli, sevnuo joj je osmehom koji je nagovestio šta bi voleo da radi sa njom. Mrzela sam što umalo nije zveknula u zid koliko se okretala za njim.

„Eto, samo dokazuješ da je moja tačka gledišta ispravna“, rekla sam.

„Da, tvoja tačka gledišta. Šta si beše ono rekla, jer sam sa svoje tačke gledišta bio zauzet nečim drugim?“ Odmahnuo je glavom kad joj je podario poslednji osmech.

Zaškrगतала sam zubima i sevnula očima ka njemu. „Da nijedna žena ne voli ženskaroše.“

„Ne slažem se.“

„I štaviše...“

„Tako si seksi kad koristiš priloge.“

U normalnim okolnostima, nasmejala bih se na to. Ali sada sam osećala da sam predmet njegove šale – ja i moja narav koju nisam mogla da kontrolišem – i svim silama trudila sam se da mi glas ostane miran.

„Zašto si takvo dupe od čoveka?“

„Iznenadilo te je što se razumem u priloge?“

„Moraš da prestaneš da gajiš tako visoko mišljenje o sebi.“

„Ali ja volim sebe.“ Kad je zakoračio ka meni i zavukao mi odbegli pramen kose iza uveta, uhvatio me je nespremnu. Moja sledeća rečenica zamrla je na usnama dok sam treptala ka njemu, pokušavajući da odgonetnem zašto je to uradio. Zašto je tako intimnim gestom počastio nekog ko mu drži pridiku? „A i tebi se sviđam.“ Glas mu je duboko tutnjanje zvukova koji su govorili isto ono što je osmehom rekao devojci koja je maločas prošla pored nas.

Uzmakla sam za korak, odmahujući glavom. Zbunjena kad ne bi trebalo da budem zbunjena. „Ne, ne sviđaš mi se. Mislim da se čak ni Smadžu ne sviđaš. A on je sladak i ima neke manire dok si ti samo...“ Odmerila sam ga od glave do pete. „Prava džukela u toj kući.“

Osmeh mu je bio brz kao munja. „Jesi li završila?“

„Ne, nisam“, rekla sam, pokušavajući da smislim kako da mu uzvratim, i bedno omanuvši.

„Onda, molim te, nastavi...“

„Zejne?“

Trgla sam se i videla kako vlasnica tog glasa proviruje kroz odškrinuta vrata kancelarije. Kosa joj je začeshljana, a naočare joj uokviruju oči.

„Da?“ odazvao se ali nije skidao pogled s mene.

„Robert je na vezi“, rekla je.

„Dobro, odmah dolazim.“ Sačekao je da zatvori vrata i onda mi se obratio. „Hvala ti što si me povela u školu, ali izgleda da je čas gotov.“ Odstupio je za korak, sa osmehom u punom naboju. „Pazi kad budeš odlazila, čujem da se ovde lako lome štikle... Lep dan ti želim.“

„Oh, bože, ti si takva guzica!“ Ispljunula sam i protivno svim svojim racionalnim nagonima, gađala sam ga cipelama. Jednom pa drugom u brzom rafalu.

A još više me je iznerviralo što ih je uhvatio, smejući se.

I pre no što sam stigla i reč da kažem, namignuo mi je sa kezmom koji bih volela da skinem s tog lepog lica, onda se okrenuo na peti i krenuo hodnikom – *sa mojim cipelama u ruci*.

Otpuhnula sam sa uzdahom, shvativši da je trebalo da se oduprem agresivnom impulsu. Sada sam morala bosa da odem do kola po vrelom betonu Los Anđelesa i mada su to bili moje omiljene cipele, znala sam da neću pružiti Zejnu to zadovoljstvo da vidi kako tražim da mi ih vrati.

Umesto toga, zurila sam u vrata njegove kancelarije još nekoliko trenutaka. Ljuta na sebe što sam nepromišljeno postupila. I još više ljuta na njega što me je na to naterao.

A onda sam uzdahnula svesna da ništa nisam postigla time što sam mu očitala bukvicu i što sam ga gađala cipelama – ali đavolski mi je prijalalo što sam mu rekla šta mislim.

Četiri

Zejn

ZNAM, ZNAM. MISLITE DA SAM KRETEN I DRKADŽIJA. Ma, možda ponekad i izgledam kao muška kurva. Možda zeznem ono što bi trebalo da kažem jer razmišljam povremeno sa pogrešnim organom. A možda se ne razlikujem od drugih muškaraca, ali mene vidite direktno, bez posrednika, jer ste u mojoj glavi.

Svi mi tako govorimo. Ispravka. Svi tako razmišljamo. To je muški kodeks. Sve što radimo deo je iste nevidljivog – ili u ovom slučaju, stvarnog – nadmetanja. Ozbiljan slučaj potrebe da se nadmašimo da utvrdimo ko ima veći kurac. A u slučaju da se pitate, ja pobeđujem. Uvek. Ali, onda opet, da li je veličina stvarno važna, da li je to bitno,? (Upozorenje za one koji ne vole da saznaju kakav je kraj filma: da, bitno je.)

Bilo kako bilo, možete o meni da mislite šta god hoćete ali nisam loš momak. Volim žene. Mnogo. I volim mnoge žene. Da li je to zločin?

A jednu konkretno ne mogu da izbijem iz glave poslednjih nekoliko dana i jebote, ne znam šta da radim.

To je ona tamo. Preko puta ulice u dvorištu jednospratne kuće sa ford eksploreroom ispred. Ona sa kosom boje čokolade

skupljenom na vrh glave, nogama dugim kao dani, i poprsem na koje bih voleo da okačim... svoj kaput.

Hajde, ne prevrćite očima. To sam lepo rekao. Drsko, ali domišljato. Rekao sam vam već, *muški kodeks*.

Da, jeste, ona je melem za oči... ali njen gromoviti revolt ne izlazi mi iz glave.

Nijedna žena nije dosad tako razgovarala sa mnom. Žene se ponašaju popustljivo kad su sa mnom. Žele da mi ugode, da steknu moju naklonost. Njoj svakako to nije bio cilj.

Sa takvim temperamentom, mogu samo da zamislim koliko je strasna u drugim prilikama.

Da, vidim kako prevrćete očima. Ali prestaćete to da radite kad uključim svoj šarm. Nadajmo se da to važi i za nju.

Ovde moja priča počinje... poželite mi sreće u odgonetanju te cure, jer... budimo iskreni. Ja sam muško, nama je potrebna pomoć u tim stvarima.